

RỪNG GIỮA LÒNG PHỐ

Qua nửa chiều, nắng vẫn giàn giụa trên con đường dẫn ra ngoại thành. Ô tô ngoi lên, ngoi xuống giữa dòng xe máy rồi cũng trườn được về phía cánh đồng có những ruộng rau ngải cứu sáng bạc, những muống nước loi thôi vài ngọn ngổ dại. Bệnh viện nằm nhếch nhác trong một khu dân cư đông đúc. Những khu nhà xếp vuông góc không biết được làm từ bao giờ, cóc cây, lên chặt người, giữa sân là mấy cây cọ lúp xúp mọc trên mảnh đất nhấp nhô. Dưới gốc cây người nhà bệnh nhân và cả bệnh nhân nằm ngổ la liệt. Nhiều người bệnh đầu trọc lóc tay mang chai nước truyền với những sợi dây lòng thông ngổ dựa lưng vào bất cứ chỗ nào có thể để truyền vào người thứ nước thuốc không biết có cứu nổi họ không.

Căn nhà 5 tầng cũ kĩ nằm phía ngoài cổng bệnh viện được ngăn thành từng phòng nhỏ cho bệnh nhân thuê. Trong căn phòng nhờ nhờ, cảnh vật u buồn. Làn ánh sáng mỏng manh cuối cùng của ngày chìm dần sau ruộng rau muống xanh xen kẽ những mảng nước trắng trắng phía ngoài cửa sổ. Còn trùng bắt đầu rả rã bài ca muôn thuở làm man mác lòng người.

Người con gái trầm lặng đứng bên cửa sổ. Trên chiếc giường, ông già gầy gò nhường cặp mắt sáng – thứ ánh sáng duy nhất trên cả con người ông vào một bà già ngồi đối diện trên chiếc giường bên cạnh. Bà già người đầy đặn, vẻ mặt phúc hậu. Ông già ít nói và có vẻ khô khan. Ngược lại, bà nói nhiều và vui vẻ. Căn bệnh ung thư quái ác vạ vào bà. Bà thương ông vì cả đời chỉ biết có vợ, trông vào vợ trong mọi công việc lớn nhỏ. Nếu bà có mệnh hệ gì ông sống thế nào, liệu tình yêu trong bà có không? Hình như từ lâu nó như một vật quý cho vào tủ khóa kĩ. Ông già lặng lẽ chăm chút, lặng lẽ gửi tình yêu của ông vào những ánh nhìn lo âu, da diết.

Người con gái trầm nghĩ, trong những ngày tháng cuối cùng của cuộc đời này, khi đối diện với những buồn tủi, có khi nào trong ông hiện ra hình ảnh người thiếu nữ có làn da trắng ngần với một tâm hồn trẻ trung, đầm thắm? Rồi năm tháng tảo tần

với đàn con thơ dại đã lấy đi tất cả. Bà có còn giữ được tâm hồn thơ thới để mà nhớ về một thời mặn nồng?

Đêm đã buông. Người con gái nằm trên chiếc giường bên cạnh chuẩn bị đối mặt với một đêm thức trắng nặng nề. Ý nghĩ giúp cô thoát ra khỏi mọi ám ảnh không vui lúc này là nhớ lại...

...Ấy là những ngày giữa tháng 6 oi bức, nắng tràn là nắng, gắt gao và ngọt ngọt. Căn phòng nằm trong khuôn viên của Dinh Độc lập mát dịu trong tiếng máy điều hòa ro ro. Một rừng cây cổ thụ giữa

lòng thành phố, yên tĩnh và trong lành đến ngợp người. Chiều sẫm dần. Bóng tối loang ra từ các lùm cây rồi từ dằng lên cao mãi. Rừng cây và những bãi cỏ mượt mịn như nhung bỗng như hiện ra rõ nét hơn giữa những ánh đèn vàng vọt thấp thoáng sau những lùm cây. Vẻ đẹp tự nhiên, trong lành và thân thuộc. Cô xách giày trên tay, tay kia khoác vào tay anh đi tha thẩn trên những con đường sạch bong bạc trắng len lỏi giữa những hàng cây. Anh bước những bước chậm, chắc. Khi thì mỉm cười, khi thì cười phá lên sáng khoái, khi lại kể gì đó về quảng ký ức xa xăm anh chợt nhớ... nói cho cô mà cũng lại như nói cho chính mình. Thỉnh thoảng có lại ngược nhìn anh lòng thầm hỏi: cái gì làm nên tâm

tinh con người anh như thế? Đủ độ già để từng trải, đủ trí tuệ để ngưỡng vọng, đủ nam tính để cô thấy không ai bằng người đàn ông của mình, đủ tinh tế, đủ nóng cháy, đủ lòng tốt, đủ bao dung... vừa đủ để cô yêu như cô mong đợi. Gay gắt, chói sáng, quyết liệt, nồng hậu. Còn gì nữa chứ, nếu chỉ có thể cô có rừ bỏ lớp tu hành cố hữu mà leo đèo theo anh đi cùng trời cuối đất trong cuộc kiếm tìm hạnh phúc gian nan thế? Cô và anh đã nói thủ thi đủ cho nhau nghe. Anh mạnh mẽ, tràn đầy, khát sống. Còn cô lặng đi trong hạnh phúc non nao, ngây ngất.

Cô và anh đi nhau đi trong khu rừng bao la giữa chốn thị thành. Đắm say và xa xót. Khát vọng cháy rực bùng lên bất chợt là khát vọng làm cho nhau hạnh phúc, làm cho nhau được tận hưởng mọi điều tốt lành từ cõi sống này. Cô và anh đều đọc được sâu trong nhau lời thì thầm tự sâu thẳm: chúng mình thật là hạnh phúc, thứ hạnh phúc quý hiếm mà cả hai sẽ phải làm nhiều hơn nữa để gìn giữ...

Những ngày sống bên nhau, cô ngồi lên như một bông hoa. Mắt long lánh nước, da căng mịn như nở bung rực rỡ, ngực căng tràn sức sống, bờ môi cong cong mong như một thứ quả chín ngọt lịm, rang ngòi, ngây ngất trong từng hơi thở, đáng điệu, đầm thắm và rạo rực.

...Đêm đã lắng. Cạnh cô là chiếc giường, trên đó là hai người đã từng yêu nhau, gắn bó với nhau gắn hết một đời. Niềm vui và hạnh phúc mang tới cho nhau đơn giản và loang loáng qua nhanh như nước chảy dưới chân cầu. Yêu giản đơn, sống giản đơn, ước vọng giản đơn... chỉ sự ngỡ ngàng trước mọi biến động là khó chấp nhận. Khi nhịp tim cùng rung lên thì mọi điều đều trở nên bé nhỏ, thậm chí kể cả là cái chết.

Chẳng phải đời người là vô thường sao?

THU HUONG